

principis civitatis ejusdem evenire possit securum A misericordia senties ecclesiasticæ districtio-
 facio. Quod si nec ad nos nec ad dominum meum B par etiam mitto epistolæ hujus potestatis a domino
 in dictis terminis venire volueris, vindictam absque C meo mihi traditæ.

IN CONGILIO BURDEGALENSI

Stephanus cardinalis, sedis apostolicæ legatus, cellam S. Clementis de Credonio monachis Vindocinensibus asserit.

(Edidit dom. MARTENE *Thez. Anecd.*, t. IV, col. 655, ex chartario Vindocinensi.)

Licet monachorum S. Albani querela, quam erga B quæ eodem pro necessitatibus monasterii sui Romam
 monachos Vindocini de ecclesia Credonensi jure sibi perrexit, cum in concilio tunc coram Nicolao papa
 habere videbantur, sæpius ventilata, injusta semper collecto cum cæteris astaret, et accusatori illi ra-
 et de invidiæ orta radice legali judicio comprobata tione congrua de dono ecclesiæ monasterio Vindocini
 sit : semper tamen eos verbis lacessere, et placitis facto, et de judicio Andegavis postea a sæpedicto
 jam definitis iterum inquietare solita sua improbitate comite G. aliisque supranominatis viris publice de-
 contendunt. Prima namque calumnia, quam eis de terminato, respondisset; commune domni papæ et
 prædicta ecclesia intulerunt, audiente domno E [Eu- episcoporum qui adfuere decreto sancitum est præ-
 sebio], Andegavorum pontifice, et domno W. [Wl- fatam ecclesiam S. Clementis de Credonensi castro
 grino, tunc abbate S. Sergii, postea facto episcopo ad jus Sanctæ Trinitatis Vindocinensis cœnobii pro-
 Cenomanis, domno quoque A. abbate S. Vincentii cul dubio legaliter pertinere. Tantis igitur tamque
 ejusdem civitatis, multisque aliis probabilibus viris manifestis, et insuper tanta auctoritate definitis ju-
 præsentibus coram Goffrido comite facta est, qui diciis sæpe convicti, innocentæ adhuc immemores,
 cum eos requisisset ut litteras vel testes exhiberent et tot injuriarum quas monachis Vindocini suis in
 de donatione illa quam sibi a Suardo vetulo factam Christo, velint nolint, fratribus fecerant, penitus
 fuisse asserebant, et quod pater suus Fulco comes non recordantes, rursus placita iterare, judices alios
 et ipse donum illud auctoritasset, responderunt se in alienis regionibus adhibere conati sunt. Quasi vero
 inde litteras nunquam habuisse; sed tamen utrum C in aliam transcurrere patriam, examinatum rectitu-
 testes habere possent ex hominibus temporis illius, dinis possit exstinguere veritatem. Post longum itaque
 si spatium eis concederetur requirere. Comes vero tempus, cum quidam Stephanus B. Petri cardi-
 Goffredus terminum illis annum integrum ponens, ut nalis dictus Romani antistitis Alexandri papæ lega-
 infra testes suos, et undecunque, etiamsi de hostibus tione in Galliis fungeretur; remorante illo in Ande-
 suis essent, fiducialiter et absque metu aliquo sibi gaviensi patria apud castrum Salmurum, ecce iterum
 adducerent imperavit. Quod cum facere nequiver- monachi S. Albini, quasi noviter tunc inciperent,
 sent (quia, quos nunquam habuerant, reperire testes querimoniam de monachis Vindocini pro ecclesia
 alicubi non valebant), calumniam interim omittentes, Credonensi ad aures illius pertulerunt. At ille eis
 x annis et amplius quibuscomes Goffredus vixit post non statim ibi, sed apud civitatem (2) Burdigalam,
 ea siluerunt : statim vero post mortem illius aptum ubi et concilium habiturus erat, præmonitis mona-
 se calumniandi reperisse tempus existimantes, rursus chis Vindocini et illuc vocatis, responsurum se et
 nova decreta cudere, novos sibi judices adversus D causam diligenter spondit examinaturum. Cumque
 monachos Vindocini per manum Goffredi comitis ju- ad concilium die Kalendas Aprilis convenissent, et
 nioris, Goffredi alterius successoris, ascire tenta- monachi S. Albini clamorem suum cunctis qui ad-
 bant; nonnullos etiam potentium personarum viros, erant audientibus fecissent; quidam de fratribus
 quos improvide contra jus et fas in hoc sibi maxime Vindocini qui idcirco venerat, Vitalis nomine, re-
 profuturos credebant, obærant; ut videlicet quod spondit causam illam jam pridem in Romana synodo
 justa ratione nequiverant, vel utcunque muneribus sub venerabilis memoriæ Nicolao papa publice de-
 efficere prævalerent. Sed eorum spe in hac etiam terminatam fuisse, audientibus quibusdam epi-
 parte, Deo disponente, frustrata, alia iterum adipi- scopis de Gallia ad concilium profectis, Hugone videli-
 scendi quod cupiebant moliti sunt inferre machina- cet Nivernensi, Gualterio Meldensi, itemque Hugone
 menta. Miserunt namque legatum Romæ G., unum Trecensi, atque Wlgrino Cenomanensi, quorum trea
 de monachis suis, qui eorum super hac re domino H. scilicet W. et alius H. cum adhuc viverent, et
 papæ insinualet querelam; sed longe aliter quam monachi S. Albini sæpedictam calumniam iterassent,
 sperabant evenit, quia quanto ibi districtior tenetur litteras suas B. Turonensi archiepiscopo et E. Ande-
 censura justitiæ, tanto minus invenit quod corrup- gavorum pontifici in testimonium monachis Vindo-
 pat avaritiæ adinventrix justitiæ. Denique O. abbas, cini transmiserunt, protestantes vidisse se et audisse

(2) Concilium Burdigalæ anno 1068 celebravit Stephanus legatus, de quo hic locus videtur intelli-
 gendus.

querelam illam justo examine libratam coram praefato papa Nicolae in communi concilio fuisse definitam. Hoc audito praefatus cardinalis Stephanus, recitatis prius episcoporum epistolis, respondit non esse conveniens, nec omnino licere, quod Romanus pontifex semel juste definierat, a quoquam alio rursus aliter discuti. Hoc solummodo illis reliquum esse ut, si verbis monachi et litteris episcoporum astipulationem praefertibus credere detrectarent, ipsi praedictos adirent episcopos, et utrum ita esset rei veritas eorum viva voce per semetipsos usque ad sequentem B. Petri festivitatem, quae III Kalendas Julii celebratur, per semetipsos plenius addiscerent:

A et si ita esse ut eorum epistolae protestabantur agnoscerent, ulterius monachos Vindocini de hac re nullatenus praesumerent inquietare: sin autem, Romam sequenti anno ad tractandum in concilio querelae istius iudicium utrique pergerent. Hanc sententiam raticabilitate justaeque prolatae tam episcopi quam abbates, alique ecclesiastici ordinis qui adfuerunt viri religiosi, quorum subscripta sunt nomina testati sunt. Goscelinus Burdegalensis archiepiscopus, Goderannus Sanctonensis, Guillelmus Engolimensis, Isembertus Pictavensis, Ragomundus Valatensis, Quiriacus Nannetensis, Mengisus Venesensis, Iterius Lemovicensis, Guillelmus Agenensis.

ANNO DOMINI MLXXXIX.

LEO ATINENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA.

(Apud UZZELL, *Italia sacra*, t. VI, col. 426.)

LEO, summæ eruditionis et divinarum scientiarum egregius vir, Atinensis Ecclesiae episcopus ordinatus est ab Adenulpho, Capuano archiepiscopo, anno 1044. Exiit ann. 28, defunctusque est anno 1072. *Hujus tempore*, inquit sæpe Chronica Atinensis, *constructa est ecclesia S. Mariæ in templo Saturni; hujus etiam tempore inventum est corpus Christi martyris Marci, quod latuerat in episcopio Atinensi sub altare minore, quod postea dedicavit in honorem S. Bartholomæi juxta corpora SS. Nicandri et Marciani. Annus Christi erat 1046, Kal. Augusti, quando Leo sancti martyris exuvias sacras invenit ac transtulit, cujus historiam ipsemet egregius praesul scripsit, cujus exemplar ex ms. codice litteris Longobardis conscripto bibliothecæ Casinensis infra habes. Plura scripsisse Leonem ingenii sui documenta referunt, quæ pauca supersunt. Exstant sermones aliqui in D. Marci martyris praedecessoris sui apud me ms. Quos ne sicut cætera voret vetustas, hic exscribere non pigebit ad laudem tanti martyris asserendam, in cujus etiam laudem Petrus diaconus Casinensis aliquot sermones coëcinnavit; nec adhuc, quod sciam excusi sunt, latentque in celebri Casinensi bibliotheca.*

INVENTIO SIVE TRANSLATIO

CORPORIS BEATISSIMI MARCI MARTYRIS ET PONTIFICIS,

EDITA

A DOMNO LEONE EPISCOPO ATINENSI.

Fratres charissimi, humiliter postulemus gratiam Spiritus sancti, quo, ejus repleti dulcedine, de beatissimi Marci corporis inventionem non incongrue reddamus sermonem.

Beatissimus igitur Marcus, Domitiano Cæsare imperante, Atinensis fuit antistes, sub cujus temporibus, Maximo jubente proconsule, clavis capite duris fluxus, demum gladii ictu eervice percussus, martyrii est palmam gloriose adeptus, atque in memo-

rata civitatis confinio feliciter est tumulatus. Christiani vero qui tunc temporis aderant, magno studio in ejus honorem construxerunt basilicam, quæ longo post tempore, ut ejus antiqua moenia monstrant, a pravis hominibus devastata et ad solum est redacta. Multo itaque tempore sic permanente, coeperunt ibi rustici suas bestias, equos et asinos nocturno tempore collocare; sed omnipotens Dominus Marci sui dilecti famuli injuriam mirabiliter